

ридове и падала, дето неговитѣ стѣпки сѣ бродили. Отново да усѣтя неговото присѣствие, отново да ме огрѣе неговия лѣчезаренъ погледъ. Духай, вѣтре, — пилей мислитѣ ми, защо ми е вече умъ и животъ! Духай, понеси ме къмъ него милия — тамъ отвѣждъ звездитѣ. Излишна съмъ тука на земята. Мракове нека припаднатъ надъ мене. Нека се разтворятъ безднитѣ и ме погълнатъ. Нека всички води на Рила ме залѣятъ и ледове ме покрятъ. Никаква следа отъ мене да не остане по земята, щомъ него го нѣма... Оооохохооо! Моето слънце зайде...

Изохка тета съ сетни сили, възтърси се и грохна срѣдъ снѣга, та млѣкна, онѣмѣ. Струпаха се нашитѣ надъ нея. Дигнаха я и я отнесоха по стѣлбитѣ горе. Сложиха я на леглото ѝ. Бързо почнаха да я разтриватъ, къмъ животъ да я свѣрнатъ, но тѣ още не виждаха, че всичко бѣше напразно. Очитѣ ѝ гледаха безъ изразъ като стѣклени. Свѣтлината угасна въ тѣхъ.

Тета издѣхна, умрѣ.

Тѣй калина, утрупана съ плодъ, радвала се на живота срѣдъ китна градина, ненадейно отъ зла буря бива повалена, изкѣртена. Небеснитѣ птички не ще могатъ вече върху гѣвкавитѣ ѝ клони да кацатъ и да пѣятъ, да разливатъ омайни трели. Скоро на мѣстото ѝ нито следа нѣма да остане.

И дигна се буренъ плачъ вкѣщи.

Като преминаха първитѣ тежки мигове, разсѣблѣкоха я и я окѣпаха. После я вчесаха и облѣкоха като невѣста. Изпружиха я върху кенарлия чаршавъ на пода. Запалиха ѝ свѣщица и наредиха около главата ѝ босилекъ.

Тъмни мракове низко легнаха върху градеца. Всичко живо се бѣше изпокрило, сгушило и занѣмѣло. Само бурята виеше по улици и завои, сякашъ надгробна пѣсенъ пѣеше за тета.

На заранѣта тетини нежни другарки надойдоха, всѣка съ свѣщица и зимна китчица въ рѣце, за да украсятъ за сетенъ пѣтъ своята другарка. И зарониха се топли сълзи по натѣжени млади лица. Ридания избухнаха отъ момински